

AANRAKING

DE KRINAR-KRONIEKEN: DEEL 1

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2018 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: Parel Blokken

ISBN: 9789402181623

VIJF JAAR GELEDEN

‘Meneer de president, ze wachten allemaal op u.’

De president van de Verenigde Staten van Amerika keek vermoeid op en sloeg de map die op zijn bureau lag dicht. Hij had de afgelopen week beroerd geslapen vanwege de verslechterende situatie in het Midden-Oosten en de blijvend kwakkelende economie. Geen enkele president had een luizenleventje, maar het leek wel alsof zijn ambtstermijn zich kenmerkte door een opeenvolging van onmogelijke taken. De dagelijkse stress begon zijn gezondheid aan te tasten. Hij nam zich voor zich binnenkort door een arts te laten onderzoeken. Het land had al genoeg te verduren; een zieke en oververmoeide president kon daar niet meer bij.

De president stond op, verliet het Oval Office en liep richting de Situation Room. Hij was er al eerder in het kort over ingelicht dat NASA iets ongebruikelijks had waargenomen. Niets meer dan een verdwaalde satelliet, had hij gehoopt, maar dat leek nu ijdele hoop te zijn – zijn

ANNA ZAIRES

aanwezigheid was volgens de Nationaal Veiligheidsadviseur ineens zeer urgent.

Hij stapte de ruimte binnen, groette zijn adviseurs en ging zitten, in afwachting van de reden van deze bijeenkomst.

De minister van Defensie nam als eerste het woord. ‘Meneer de president, we hebben in de baan van de aarde iets waargenomen wat daar niet hoort. We weten niet wat het is, maar er is reden om aan te nemen dat het een bedreiging zou kunnen zijn.’ Hij gebaarde naar de afbeeldingen op een van de zes flatscreens die aan de wand van de ruimte hingen. ‘Zoals u kunt zien, is het een groot object, groter dan welke satelliet dan ook. Het lijkt uit het niets te zijn gekomen. We hebben niets gelanceerd zien worden vanaf waar dan ook ter wereld, en we hebben niets de aarde zien naderen. Het is alsof het object een paar uur geleden simpelweg tevoorschijn is gekomen.’

Op het scherm waren verschillende foto’s te zien van een donkere vlek tegen een donkere achtergrond met sterren.

‘Wat kan het volgens NASA zijn?’ vroeg de president kalm. Hij probeerde de opties na te gaan. Als China nieuwe satelliettechnologie had ontwikkeld, zouden ze het wel hebben geweten, en het Russische ruimteprogramma was niet meer wat het geweest was. De aanwezigheid van dit object leek volstrekt niet logisch verklaarbaar.

‘Dat weten ze niet,’ zei de Nationaal Veiligheidsadviseur. ‘Het is anders dan alles wat ze ooit hebben gezien.’

‘Hebben ze niet eens een vaag idee?’

‘Ze weten dat het geen ruimteobject is.’

Dan moest het dus door mensenhanden vervaardigd zijn. De president staarde verward naar de foto’s. Er was

AANRAKING

net een bizarre gedachte bij hem opgekomen, maar daar wilde hij niet eens over nadenken. Hij wendde zich tot de Veiligheidsadviseur en vroeg: ‘Hebben we al contact gelegd met China? Weten zij hier iets van?’

De Veiligheidsadviseur deed net zijn mond open om een antwoord te geven toen er ineens een fel licht door de ruimte flitste. De president knipperde met zijn ogen zodat hij weer zou zien, want hij was kortstondig verblind – en zodra hij weer zag, versteende hij van schrik.

Voor het scherm waar de president zojuist naar had gekeken stond nu een man. Hij was lang en gespierd, had zwart haar en donkere ogen, en zijn olijkleurige huid vormde een duidelijk contrast met zijn kraakwitte outfit. Hij stond er kalm en ontspannen bij; totaal niet alsof hij zojuist het zenuwcentrum van de regering van de Verenigde Staten was binnengedrongen.

De agenten van de geheime dienst reageerden als eerste. Ze schreeuwden, en in hun paniek schoten ze op de indringer. Voordat de president goed en wel kon nadenken, werd hij tegen de wand gedrukt door twee agenten die een menselijk schild voor hem vormden.

‘Niet nodig,’ zei de indringer met een zware, monotone stem. ‘Het is niet mijn bedoeling uw president iets aan te doen. En als ik dat wel van plan was, zou u het niet kunnen voorkomen.’ Hij sprak perfect Amerikaans-Engels, zonder ook maar het geringste accent. Hoewel hij zojuist onder vuur was genomen, leek hij nergens verwond te zijn. De president zag nu dat de kogels werkeloos op de vloer voor de man lagen.

Zijn jarenlange ervaring met de ene crisis na de andere stelde de president in staat om te doen wat hij nu deed.

ANNA ZAIRES

‘Wie bent u?’ vroeg hij met vaste stem, zonder aandacht te besteden aan de angst en adrenaline die door zijn aderen raasden.

De indringer glimlachte. ‘Ik heet Arus. We hebben besloten dat het tijd is dat onze soorten elkaar ontmoeten.’

De lucht was fris en helder terwijl Mia met flinke passen over een kronkelpad door Central Park liep. Overal was de ontluikende lente te zien: van de kleine knoppen aan de nu nog kale bomen tot de vele nanny's die eropuit trokken om van de eerste warme dag te genieten met uitgelaten kinderen in hun kielzog.

Het was vreemd hoeveel er was veranderd in de afgelopen jaren, en hoeveel er desondanks hetzelfde was gebeven. Als iemand Mia tien jaar terug had gevraagd hoe ze dacht dat het leven eruit zou zien na een alieninvasie, zou ze niet in de buurt zijn gekomen van deze werkelijkheid. *Independence Day*, *The War of the Worlds* – ook die leken in de verste verte niet op de realiteit van hoe het was om in aanraking te komen met een veel verder ontwikkelde beschaving. Er was geen oorlog ontstaan, de overheid had op geen enkele manier weerstand geboden. Dat hadden zij niet toegestaan. Met de kennis van nu was duidelijk

ANNA ZAIRES

hoe onnozel die films waren geweest. Nucleaire wapens, satellieten en gevechtsvliegtuigen maakten op een oeroude beschaving die sneller dan het licht het universum kon doorkruisen evenveel indruk als stokken en stenen zouden hebben gedaan.

Mia zag een vrij bankje in de buurt van het meer en liep er dankbaar naartoe. De schouderbanden van haar rugzak, die vol zat met haar onhandig grote twaalf jaar oude laptop en ouderwetse papieren boeken, sneden in haar schouders. Ze voelde zich oud voor een eenentwintigjarige, alsof ze deze snelle nieuwe wereld vol ultradunne tablets en smartwatches niet kon bijbenen. De technologische ontwikkelingen waren niet vertraagd sinds de dag van de invasie. Integendeel: veel nieuwe gadgets waren geïnspireerd door wat de Krinar hadden. Niet dat de K hun waardevolle technologie hadden gedeeld – als het aan hen lag, werd hun experimentje ongehinderd voortgezet.

Mia ritste de rugzak open en haalde haar oude Mac eruit. Het was een zwaar en traag apparaat, maar het deed het. En trouwens, Mia was een armlastige student – iets beters kon ze niet betalen. Ze logde in, opende een nieuw Worddocument en bereidde zich voor op de zware taak van het schrijven van haar sociologie-essay.

Tien minuten later en nul woorden verder stopte ze ermee. Wie hield ze voor de gek? Als ze dat stomme essay echt had willen schrijven, zou ze niet naar het park zijn gekomen. Hoe verleidelijk het ook was om te denken dat ze van de frisse lucht kon genieten en tegelijkertijd productief kon zijn, ze wist wel beter: die twee dingen waren voor haar nooit samengegaan. Een stoffige oude bibliotheek was

AANRAKING

een veel geschiktere plek voor iets wat een dergelijke focus vergde.

Ze sprak zichzelf vermanend toe vanwege haar luiheid, zuchtte, en keek om zich heen. Mensen kijken in New York verveelde nooit.

Het was een vertrouwd gezicht: de eeuwige dakloze die een nabijgelegen bankje bezet hield – goddank niet het bankje direct naast haar, want hij zag eruit alsof hij een overjarige geur verspreidde – en twee nanny's die in het Spaans met elkaar praatten terwijl ze op hun gemak hun Bugaboos voortduwden. Een eindje verderop jogde er een meisje over een pad. Haar felroze Reeboks staken mooi af tegen haar blauwe legging. Mia volgde de jogger met haar blik terwijl het meisje de hoek om ging en benijdde haar om haar fitheid. Vanwege haar hectische dagen had Mia weinig tijd om te sporten, en ze betwijfelde of ze op dit moment ook maar een kilometer lang zo'n tempo zou kunnen aanhouden.

Aan haar rechterhand zag ze de Bow Bridge die over het meer liep. Een man leunde op de reling en keek uit over het water. Hij had zijn gezicht de andere kant op gedraaid, dus Mia zag slechts een deel van zijn silhouet. Toch was er iets aan hem wat haar aandacht trok.

Ze wist niet zeker wat het was. Hij was zonder meer lang en onder die duur ogende trenchcoat leek een goed figuur schuil te gaan, maar dat was niet het enige. Je zag wel meer lange, aantrekkelijke mannen in New York, waar het wemelde van de modellen. Nee, het was iets anders. Misschien was het de manier waarop hij daar stond. Doodstil, zonder extra bewegingen. Zijn donkere haar, dat glansde in de heldere middagzon, was aan de voorkant

ANNA ZAIRES

precies lang genoeg om een beetje te bewegen in de warme lentebries.

Hij stond daar ook helemaal alleen.

Dat is het, besepte Mia. De anders zo populaire brug, een perfecte fotolocatie, was verlaten, op die ene man na. Het leek of iedereen de brug vermeed, om de een of andere vage reden. Trouwens, op dat van haarzelf en haar vermoedelijk hoog aromatische dakloze buurman na, waren ook alle bankjes langs de populaire waterkant leeg.

Alsof hij voelde dat ze naar hem keek, draaide de man langzaam zijn hoofd haar kant op en keek hij Mia recht aan. Voordat haar brein de puzzelstukjes op hun plek kon leggen, voelde ze haar bloed in ijs veranderen. Ze zat er als versteend bij en kon niets anders meer doen dan staren naar het roofdier, dat haar nu met veel interesse leek te bestuderen.

Ademhalen, Mia, ademhalen. Ergens in haar achterhoofd bleef een rationeel stemmetje die woorden herhalen. In diezelfde vreemd opmerkelijke hoek van haar brein viel haar op hoe symmetrisch zijn gezicht was en hoe strak zijn goudkleurige huid om zijn hoge jukbeenderen en hoekige kaaklijn zat. Ze had wel foto's en filmpjes gezien van K, maar die vielen in het niet bij wat ze nu zag. Op een kleine tien meter afstand was het wezen simpelweg adembenemend.

Ze bleef naar hem staren, nog steeds als versteend, en hij rechtte zijn rug en begon naar haar toe te lopen. Of eigenlijk was het meer sluipen, bedacht ze, want zijn bewegingen deden haar denken aan die van een katachtige die een gazelle wilde verslinden. Al die tijd hield hij met

AANRAKING

zijn blik de hare vast. Naarmate hij haar dichter naderde, zag ze de gele vlekjes in zijn lichtgouden ogen en zijn dikke, lange wimpers.

Ze keek geschokt en ongelovig toe terwijl hij naast haar ging zitten op het bankje, op nog geen halve meter afstand. Hij glimlachte zijn witte tanden bloot. Zijn hoektanden waren normaal, merkte ze op met een of ander nog functionerend deel van haar brein. Niet eens een klein beetje langer dan anders. Dat was een mythe die een tijdlang over hen de ronde deed, net als dat ze niet tegen zonlicht konden.

‘Hoe heet je?’ Hij stelde de vraag op een haast spinnende toon. Zijn stem klonk laag en prettig, zonder enig accent. Zijn neusvleugels gingen een klein stukje naar buiten alsof hij haar geur opsnoof.

‘Eh...’ Mia slikte nerveus. ‘M-Mia.’

‘Mia,’ herhaalde hij langzaam, om haar naam te proeven. ‘Mia hoe?’

‘Mia Stalis.’ O shit, waarom wilde hij haar naam weten? Waarom zat hij hier tegen haar te praten? Wat deed hij überhaupt in Central Park? Dit was niet bepaald om de hoek bij de K-Centers. *Ademhalen, Mia, ademhalen.*

‘Relax, Mia Stalis.’ Zijn glimlach werd breder en er verscheen een kuiltje in zijn linkerwang. Een kuiltje? K hadden kuiltjes? ‘Heb je nooit eerder een van ons ontmoet?’

‘Nee.’ Mia beseftte dat ze haar adem inhield en liet hem met een zucht los. Ze was trots dat haar stem niet zo bibberig klonk als ze zich voelde. Moest ze het vragen? Wilde ze het weten?

Ze raapte haar moed bij elkaar. ‘Wat eh...’ Nog een keer slikken. ‘Wat wil je van me?’

ANNA ZAIRES

‘Praten, op dit moment.’ De ooghoeken van zijn gouden ogen rimpelden een beetje, alsof hij op het punt stond naar haar te lachen.

Vreemd genoeg maakte dat haar zo boos dat ze geen angst meer voelde. Als er één ding was waar Mia een hekel aan had, dan was het uitgelachen worden. Gezien haar kleine, magere lijf en haar algemene gebrek aan sociale vaardigheden – het directe gevolg van een lastige puberteit waarin ze te maken had gekregen met een beugel die de nachtmerrie was van ieder meisje, pluizig haar én een bril – had ze meer dan genoeg ervaring als mikpunt van spot.

Ze hief haar kin omhoog. ‘Goed dan, en hoe heet jij?’

‘Korum.’

‘Alleen Korum?’

‘We doen niet echt aan achternamen zoals jullie. Mijn volledige naam is veel langer, maar als ik je die vertelde, zou je toch niet weten hoe je hem moest uitspreken.’

Hmm, interessant. Ze herinnerde zich dat ze iets dergelijks had gelezen in *The New York Times*. Tot nu toe leek zijn verhaal te kloppen. Haar benen waren bijna gestopt met trillen en haar ademhaling werd weer wat kalmer. Misschien, heel misschien, zou ze dit wel kunnen navertellen. Het praten met hem leek wel veilig, hoewel de manier waarop hij haar met die geelachtige ogen bleef aanstaren zonder te knippen zenuwslopend was. Ze besloot hem aan de praat te houden.

‘Wat doe je hier, Korum?’

‘Zoals ik al zei: ik ben met jou aan het praten, Mia.’ Hij klonk vermaakt.

Mia zuchtte gefrustreerd. ‘Ik bedoel waarom je hier in Central Park bent; waarom je in New York City bent.’

AANRAKING

Hij glimlachte weer en hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Misschien wel in de hoop dat ik een mooi meisje met krullen zou ontmoeten.’

Oké, nu was het mooi geweest. Hij was haar duidelijk aan het dollen. Nu ze weer een beetje helder kon nadenken, realiseerde ze zich dat ze midden in Central Park waren, waar ongeveer een triljoen mensen hen konden zien. Ze keek voorzichtig rond om te zien of haar vermoeden klopte. En inderdaad. Hoewel mensen logischerwijs afstand hielden van haar bankje en de buitenaardse man die erop had plaatsgenomen, waren er wat verderop een paar dapper genoeg om naar hen te kijken. Sommigen maakten zelfs voorzichtig opnames met hun smartwatchcamera. Als de K haar iets zou doen, zou het in no time op YouTube staan. Daar was hij zich ongetwijfeld ook van bewust. Restte nog de vraag of het hem iets kon schelen.

Maar goed, aangezien ze nooit een filmpje had gezien van een K die een studente aanvalt midden in Central Park, leek het haar dat ze relatief veilig was. Mia pakte voorzichtig haar laptop op en wilde hem terugstoppen in haar rugtas.

‘Laat me je daarmee helpen, Mia...’

Voor ze met haar ogen kon knipperen, voelde ze hem de zware laptop overnemen uit haar plotseling krachteloze vingers. Hij raakte heel licht haar knokkels aan en een gevoel dat leek op een lichte elektrische schok schoot door Mia heen. Haar zenuwuiteinden tintelden ervan.

Hij pakte haar rugtas en stopte de laptop er behoedzaam in, in één soepele beweging. ‘Zo, opgelost.’

O god, hij had haar aangeraakt. Misschien was haar theorie over de veiligheid van de openbare ruimte complete

ANNA ZAIRES

bullshit. Ze voelde haar ademhaling weer versnellen en haar hartslag was waarschijnlijk gevaarlijk hoog aan het worden.

‘Ik moet nu gaan... Doei!’

Hoe ze het voor elkaar kreeg om die woorden eruit te persen zonder te hyperventileren, zou ze nooit begrijpen. Ze pakte het hengsel van de rugtas die hij zojuist had neergezet en sprong op – haar eerdere versteendheid was opgeheven.

‘Doei, Mia. Tot later.’ Zijn licht spottende stem klonk door de heldere lentelucht terwijl ze wegliep, zo haastig dat ze bijna rende.

'Holy shit! Dat meen je niet! Serieus? Vertel op: wat is er gebeurd? In detail!' Haar huisgenootje sprong zowat op en neer van opwinding.

'Zoals ik al zei... Ik heb in het park een K ontmoet.' Mia wreef over haar slapen en voelde de spanningshoofdpijn die ze had overgehouden aan de adrenaline-overdosis van eerder die dag. 'Hij ging naast me zitten op een bankje en praatte een paar minuten lang tegen me. Daarna zei ik dat ik moest gaan, en ik liep weg.'

'Zomaar ineens? Wat wilde hij van je?'

'Ik heb geen idee. Dat vroeg ik hem ook, maar hij zei gewoon dat hij wilde praten.'

'Ja hoor, en varkens kunnen vliegen.' Jessie geloofde er net zo weinig van als Mia zelf had gedaan. 'Ik meen het. Heeft hij geen poging gedaan je bloed te drinken of zoiets?'

ANNA ZAIRES

‘Nee, hij deed niets.’ Hij had alleen maar heel kort haar hand aangeraakt. ‘Hij vroeg hoe ik heette en vertelde me zijn naam.’

Jessies bruine ogen waren zo groot als schoteltjes. ‘Hij heeft je zijn naam verteld? Hoe heet hij dan?’

‘Korum.’

‘Ah, natuurlijk, Korum de K, logisch.’ Jessies humor kon op de gekste momenten naar boven komen. Ze grinnikten allebei om hoe belachelijk het klonk.

‘Wist je meteen dat hij een K was? Hoe zag hij eruit?’ Het lachen was bedaard en Jessie ging door met haar vragenvuur.

‘Ja, ik wist het meteen.’ Mia dacht terug aan het moment dat ze hem zag. Hoe wist ze het? Waren het zijn ogen? Of had ze een instinct waardoor ze een roofdier herkende wanneer ze er een zag? ‘Ik denk dat het te maken had met de manier waarop hij zich bewoog. Het is moeilijk te omschrijven. Niet menselijk. Hij leek heel erg op de K die je op tv ziet – hij was lang, knap zoals alleen zij dat zijn, en hij had vreemd uitziende ogen. Ze leken haast geel.’

‘Wow. Ongelooflijk.’ Jessie ijsbeerde door de kamer. ‘Hoe praatte hij tegen je? Hoe klonk hij?’

Mia zuchtte. ‘De volgende keer dat ik in het park word aangesproken door een buitenaards wezen, zal ik zorgen dat ik een opnameapparaatje in de aanslag heb.’

‘Kom op, zeg. Alsof jij niet nieuwsgierig zou zijn als je in mijn schoenen stond.’

Daar had Jessie wel een punt. Mia zuchtte weer en vertelde haar huisgenoot toen tot in detail het hele verhaal – het enige wat ze weglief, was het korte moment dat zijn hand de hare had geraakt. Om de een of andere vreemde

AANRAKING

reden voelden die aanraking en haar reactie erop als iets wat ze voor zich wilde houden.

‘Dus jij zei “doei” en hij zei dat hij je wel weer zou zien? O mijn god, weet je wat dat betekent?’ Het gedetailleerde verhaal leek Jessie niet tevreden te stellen, maar eerder in de vijfde hyperversnelling te brengen. Ze sprong zowat op en neer.

‘Nee. Wat betekent het?’ Mia voelde zich moe en uitgewrongen. Dit was hetzelfde gevoel als na een sollicitatiegesprek of een tentamen, en het enige wat ze wilde was haar arme overwerkte brein wat rust geven. Misschien had ze Jessie pas morgen over de ontmoeting moeten vertellen, nadat ze wat had kunnen relaxen.

‘Hij wil je nog een keer zien!’

‘Wat? Waarom?’ Mia’s vermoeidheid verdween plotseling omdat er een adrenalineshot door haar heen schoot. ‘Dat is gewoon een uitdrukking! Ik weet zeker dat hij er niets mee bedoelde. Engels is niet eens zijn moederstaal. Waarom zou hij me nog een keer willen zien?’

‘Nou, hij zei dat hij je mooi vond...’

‘Nee, ik zei dat hij zei dat hij daar was om “een mooi meisje met krullen” te ontmoeten. Hij maakte een grapje. Ik weet zeker dat hij gewoon wat aan het dollen was. Hij verveelde zich waarschijnlijk daar op het bruggetje, dus besloot hij naar me toe te komen en met me te praten. Waarom zou een K interesse hebben in mij?’ Mia keek laatdunkend naar haar spiegelbeeld, met haar twee jaar oude Uggs, haar versleten spijkerbroek en haar te grote trui uit de sale.

‘Mia, ik heb je al vaker gezegd dat je je eigen aantrekkingskracht onderschat.’ Jessie klonk alsof ze

ANNA ZAIRES

het meende, zoals altijd wanneer ze probeerde Mia's zelfvertrouwen een boost te geven. 'Je ziet er leuk uit met die grote bos krullen. En je hebt heel mooi ogen – dat is echt bijzonder hoor, blauwe ogen als je haar zo donker is...'

'O, alsjeblieft, Jessie.' Mia sloeg haar ogen ten hemel. 'Ik denk dat "leuk" niet goed genoeg is voor een bloedmooie K. En trouwens, jij bent mijn vriendin. Aardige dingen tegen me zeggen hoort bij je taakomschrijving.'

Wat Mia betrof was juist Jessie de mooiste van hen tweeën. Mat haar atletische rondingen, lange, zwarte haar en gebronsde huid was ze de vleesgeworden fantasie van veel mannen – vooral als ze hielden van Aziatisch. Jessie was op high school cheerleader geweest, dus behalve haar uiterlijk maakte ook haar spontane persoonlijkheid haar aantrekkelijk. Hoe het mogelijk was dat Jessie en zij naast kamergenoten – wat ze al drie jaar waren – zulke goede vriendinnen waren geworden, begreep Mia niet, want met achttien jaar oud had zij nog steeds zo goed als geen sociale vaardigheden.

Terugdenkend herinnerde Mia zich hoe overweldigd ze zich had gevoeld bij aankomst in de grote stad. Ze was opgegroeid in een klein stadje in Florida en nu kwam ze aan in New York omdat New York University de beste universiteit was die haar had aangenomen. Haar beurs was ook goed, iets waar haar ouders erg blij mee waren. Mia zelf daarentegen stond bepaald niet te springen om naar een grote stadsuniversiteit te gaan die geen echte campus had. Ze had zichzelf verloren in het competitieve aanmeldingsproces voor universiteiten en had brieven gestuurd naar het merendeel van de top 15 universiteiten in het land. Dat was steeds weer op een teleurstelling

AANRAKING

uitgelopen, ofwel omdat ze haar afwezen, ofwel omdat de studiebeurs die ze boden niet hoog genoeg was. NYU leek destijds haar beste optie. Universiteiten in Florida hadden haar ouders geen seconde overwogen, want het gerucht ging dat de K misschien een Center zouden bouwen in Florida. Haar ouders wilden dat zij daar ver vandaan was voor het geval dat. Het was trouwens niet zover gekomen – de K bleken in de Verenigde Staten de voorkeur te geven aan Arizona en New Mexico. Maar ja, toen dat duidelijk werd, was het al te laat. Mia was al begonnen aan haar tweede semester op NYU, had Jessie ontmoet en begon langzamerhand verliefd te worden op New York City en alles wat die stad te bieden had.

Het was grappig hoe alles was gelopen. Vijf jaar geleden nog maar dachten de meeste mensen dat ze de enige intelligente wezens in het universum waren. Natuurlijk waren er altijd al mafketels die beweerden dat ze ufo's hadden zien vliegen en er was zelfs zoiets als SETI – *search for extraterrestrial intelligence*, oftewel een door de overheid gefinancierde zoektocht naar mogelijk buitenaards leven. Maar het was onmogelijk om echt te weten of er levensvormen bestonden op andere planeten, al waren het maar eencellige organismen. Daarom hadden de meeste mensen geloofd dat de mens speciaal en uniek was, dat homo sapiens het hoogtepunt was van de evolutionaire ontwikkeling. Nu leek dat een domme gedachte; net zo dom als de mensen in de middeleeuwen die dachten dat de aarde plat was en dat de maan en de sterren eromheen draaiden. Toen de Krinar hun entree maakten, in de vroege jaren '10 van de eenentwintigste eeuw, hadden ze alles wat

ANNA ZAIRES

wetenschappers dachten te weten over het leven en de oorsprong ervan op z'n kop gezet.

‘Ik zeg het je, Mia, hij vond je volgens mij echt leuk!’ Jessies stem doorbrak haar gedachten.

Mia zuchtte en keek weer naar haar huisgenoot. ‘Ik betwijfel het. En trouwens, zelfs als het wel zo was, wat zou hij dan van me willen? We komen van verschillende planeten. De gedachte dat hij me leuk zou kunnen vinden is angstaanjagend... Wat kan zijn doel zijn, mijn bloed drinken?’

‘Nou, dat is niet bewezen. Dat is alleen maar een gerucht. Er is nooit een officieel bericht uitgegaan dat de K bloed drinken.’ Om de een of andere rare reden klonk Jessie hoopvol. Misschien vond Jessie dat Mia zo'n miserabel sociaal leven had, dat ze hoe dan ook dolgraag wilde dat Mia met iemand ging daten – buitenaards geen bezwaar.

‘Het is wel een gerucht waar veel mensen in geloven. Daar moet wel een reden voor zijn. Het zijn vampiers, Jessie. Misschien niet zoals Dracula, maar iedereen weet dat het roofdieren zijn. Daarom hebben ze hun Centers gebouwd in van die verlaten gebieden: zodat ze er kunnen doen wat ze maar willen zonder dat iemand het doorheeft.’

‘Oké, oké.’ Haar enthousiasme nam wat af, en Jessie ging op bed zitten. ‘Je hebt gelijk, het zou behoorlijk eng zijn als hij je weer wilde zien. Het is soms gewoon leuk om te doen alsof het superknappe mensen zijn uit de ruimte, in plaats van een heel andere, mysterieuze soort.’

‘Ik weet het. Hij was ongelofelijk knap.’ Ze wisselden een veelbetekenende blik uit. ‘Was hij maar een mens...’

AANRAKING

‘Je bent te kieskeurig, Mia, dat heb ik al vaker gezegd.’ Jessie zette een serieuze stem op en schudde afkeurend haar hoofd.

Mia keek haar ongelovig aan, en toen schoten ze samen in de lach.

Die nacht sliep Mia onrustig. De ontmoeting ging keer op keer door haar hoofd. Elke keer als ze bijna in slaap viel, zag ze weer die spottende amberkleurige ogen en voelde ze die elektrisch geladen aanraking op haar huid. Tot haar grote schaamte ging haar onderbewuste nog een stap verder en droomde Mia ervan dat hij haar hand aanraakte. In haar droom bracht zijn aanraking rillingen teweeg door haar hele lijf en verwarmde hij haar van binnenuit. Hij liet zijn hand over haar arm naar boven glijden, pakte haar bij de schouder en trok haar naar hem toe, haar betoverend met zijn ogen terwijl hij naar haar toe boog om haar te kussen. Met snel kloppend hart sloot Mia haar ogen en boog ze ook naar hem toe, en ze voelde zijn zachte lippen die de hare kusten en de golven van warmte die door haar lijf schoten.

Ze werd wakker met een bonzend hart en met een gevoel van klamme hitte tussen haar benen. Het was vijf uur ’s morgens en ze had de afgelopen vijf uur nauwelijks geslapen. Fuck, waarom had een korte ontmoeting met een alien zo’n gigantisch effect op haar? Misschien had Jessie wel gelijk. Misschien moest ze er meer op uit, meer jongens ontmoeten. Gedurende de afgelopen drie jaar had Mia, onder de bezielende leiding van Jessie, veel van haar vroegere verlegenheid en onhandigheid van zich afgeschud. Nadat ze was geslaagd voor high school had ze van haar ouders

ANNA ZAIRES

een laseroogbehandeling gekregen en nu ze geen beugel meer droeg, stonden haar tanden mooi recht. Ze aarzelde niet meer om naar een feestje te gaan – als ze er tenminste een paar mensen kende – en na genoeg shotjes durfde ze het zelfs aan om te gaan dansen. Maar om de een of andere reden was de wereld van het daten haar nog altijd vreemd. Ze was de afgelopen maanden op een paar dates gegaan en die waren allemaal teleurstellend verlopen. De laatste keer dat ze een jongen had gezoend, kon ze zich niet herinneren. Was het die leukerd uit biologie vorig jaar? Hmm. Hoe dan ook klikte het niet zo tussen Mia en de mannen die ze ontmoette, en het begon nu, op haar eenentwintigste, zo langzamerhand beschamend te worden om toe te geven dat ze nog steeds niet ontmaagd was.

Gelukkig deelden zij en Jessie geen kamer meer, nu ze een studio hadden gevonden die opgedeeld kon worden in een tweekamerappartement – en dat voor de (voor New Yorkse begrippen) schappelijke huur van 2380 dollar per maand. Een eigen kamer hebben betekende privacy, en daar was Mia erg blij mee in situaties als deze.

Mia deed het lampje op haar nachtkastje aan en keek de kamer rond. Ze keek nog een keer goed of haar slaapkamerdeur wel dicht zat. Daarna deed ze de lade van het nachtkastje open en haalde ze er iets uit wat helemaal achterin verborgen lag, achter haar dagcrème, handcrème en een doosje Advil. Ze maakte het zorgvuldig verpakte pakketje open en haalde er een kleine vibrator met konijnenooren uit die ze als grap had gekregen van haar zus. Marisa had hem haar gegeven toen ze geslaagd was voor high school, en had er lacherig bij gezegd dat ze die kon gebruiken ‘wanneer ze de behoefte voelde’ en ‘om uit de

AANRAKING

buurt te blijven van die geile studenten in de grote stad. Mia had destijds gebloed en gelachen, maar het ding bleek goed van pas te komen. Soms, in het holst van de nacht, als haar eenzaamheid zwaarder woog dan anders, speelde Mia met het apparaatje, om haar lichaam te verkennen en te ontdekken hoe een orgasme voelde.

Ze drukte het kleine ding tegen het gevoelige knopje tussen haar benen, sloot haar ogen en haalde de gevoelens die haar droom teweeg had gebracht weer terug. Terwijl ze de vibrator steeds iets harder zette, liet ze haar fantasie de vrije loop. Ze stelde zich de handen van de K op haar lichaam voor en zijn lippen op de hare, stelde zich voor hoe hij haar aanraakte op gevoelige en verboden plekjes, totdat de opgebouwde spanning in haar onderbuik nog verder aanzwol en uiteindelijk explodeerde, en ze de tintelende warmte voelde tot aan haar tenen.

De volgende morgen was de lucht dichtbewolkt en grijs. Mia pakte haar telefoon om het weer te checken en kreunde. Negentig procent neerslagkans en een temperatuur van rond de zeven graden. Net wat ze nodig had nu ze echt aan de slag moest met dat sociologieverslag. Nou ja, misschien zou ze in de bibliotheek zijn voor het echt begon te regenen.

Zesprong uit bed en trok haar meest relaxte joggingbroek aan, een longsleeveshirt, en een grote hoodie die ze ooit had meegenomen van een highschoolreis naar Europa. Dit was haar standaard studieoutfit, die nog net zo lelijk was als toen ze hem op haar zestiende voor het eerst had aangetrokken om te blokken voor een algebraproefwerk. Alles zat ook nog net zo ruim als toen, aangezien ze tot haar

ANNA ZAIRES

afschuw al sinds haar veertiende niet in staat leek te groeien – in de lengte noch in de breedte.

Terwijl ze haastig haar tanden poetste en gezicht waste, bekeek Mia zichzelf kritisch in de spiegel. Ze werd aangestaard door een bleek gezicht met een paar sproeten. Het mooist aan haar waren waarschijnlijk haar ogen, die een ongebruikelijke blauwgrijze kleur hadden die een opvallend contrast vormde met haar donkere haar. Haar haar zelf daarentegen was een vreemde diersoort. Als ze een uur bezig was om het voorzichtig te föhnen met een verstuiver erbij, lukte het héél misschien om haar krullen in een beschaafde vorm te krijgen. Maar dat deed ze meestal niet. Wat ze meestal deed, was met nat haar gaan slapen. Dat leidde tot niets anders dan de pluizige puinhoop die op dit moment haar hoofd ontsierde. Mia zuchtte diep en deed haar haar in een dikke staart. Over een tijdje, als ze een echte baan had, zou ze eens naar zo'n dure salon gaan en haar haar laten steilen. Voor nu moest ze het hier maar mee doen, want ze had echt niet elke dag een uur de tijd om aan haar haar te verspillen.

Tijd om naar de bibliotheek te gaan. Ze pakte haar rugtas en laptop, trok haar Uggs aan en verliet het appartement. Vijf trappen lager liep ze het gebouw uit, zonder acht te slaan op de afbladderende muurverf en de paar kakkerlakken die zich in de buurt van de vuilniskoker ophielden. Dit was het studentenleven in New York City, en Mia had nog geluk dat ze een soort-van betaalbaar appartement had gevonden zo dicht bij de campus.

De huizenprijzen in Manhattan waren historisch hoog. Vlak na de invasie waren de prijzen van appartementen in New York ingestort – net als in alle grote steden

AANRAKING

overal ter wereld. Mensen kenden niks anders dan duffe Hollywoodfilms over invasies en op basis daarvan besloten ze dat steden geen veilige plek waren. Zodoende vertrokken ze naar landelijk gebied. Gezinnen – waarvan er toch al niet veel op Manhattan woonden – verlieten massaal de stad, op weg naar de meest afgelegen plek die ze konden vinden. De K hadden die migratie gestimuleerd, want die verhielp de ergste vervuiling in en rondom verstedelijkte gebieden. Maar natuurlijk duurde het niet lang voor mensen doorhadden dat ze zich hadden vergist. De K wilden namelijk niets te maken hebben met de grote mensensteden en bouwden hun Centers in plaats daarvan in warme, dunbevolkte gebieden. De prijzen in Manhattan schoten weer omhoog en een paar geluksvogels verdienden een fortuin aan de koopjes die ze op het laagste prijspeil hadden gekocht. Nu, meer dan vijf jaar na K-Day – zoals de dag van de Krinar-invasie werd genoemd – leek er weer geen plafond te zitten aan de huren in New York City.

Wat een geluk, dacht Mia licht geïrriteerd. Als ze een paar jaar ouder was geweest, had ze haar appartement voor minder dan de helft kunnen huren. Maar goed, het was wel weer fijn om volgend jaar af te studeren in plaats van midden in de Great Panic; de donkere maanden die volgden op de invasie.

Ze stopte bij een eettentje en bestelde een licht getoaste bagel (volkoren natuurlijk, de enige soort die er verkocht werd) met een avocado-tomaatspread. Met een zucht dacht ze terug aan de heerlijke omeletten die haar moeder vroeger maakte, met baconreepjes, champignons en kaas. Vandaag de dag was van die ingrediënten alleen champignon nog betaalbaar voor een student. Vlees, vis, eieren en zuivel

ANNA ZAIRES

waren luxeproducten die mensen zich alleen nog zo nu en dan konden veroorloven – vergelijkbaar met hoe het vroeger was met foie gras en kaviaar. Het was een van de vele veranderingen die de Krinar hadden doorgevoerd. Ze vonden het typische dieet van de ontwikkelde mens in de eenentwintigste eeuw schadelijk voor mensen en het milieu, dus hadden ze de grootschalige vee-industrie stopgezet. Zo dwongen ze vlees- en zuivelproducenten over te schakelen op groenten en fruit. Alleen kleine boeren werden met rust gelaten; zij mochten een paar dieren houden die bij bijzondere gelegenheden werden geslacht. Milieu- en dierenrechtenorganisaties waren door het dolle heen geweest, en er was in de VS nauwelijks nog meer obesitas dan in Vietnam. Natuurlijk had het ook grote gevolgen gehad voor de economie, want talloze bedrijven gingen op de fles, en er waren tijdens de Great Panic enorme voedseltekorten ontstaan. Later, toen de vampierneigingen van de Krinar waren ontdekt (hoewel die nog steeds niet officieel bewezen waren), hadden rechtse activisten beweerd dat de ware reden voor de dieetverandering was om te zorgen dat mensenbloed zoeter ging smaken. Hoe het ook zij, het merendeel van het voedsel dat nu voor een redelijke prijs verkrijgbaar was, was afschuwelijk gezond.

‘Paraplu, paraplu, paraplu!’ Op de straathoek stond een man in vuile kleren zijn waar aan te prijzen met een zwaar Midden-Oosters accent. ‘Paraplu, vijf dollar!’

En ja hoor, nog geen minuut later begon het te miezeren. Voor de zoveelste keer vroeg Mia zich af of de straatverkopers van paraplu’s een zesde zintuig hadden als het om regen ging. Ze leken altijd precies te verschijnen vlak voor de eerste druppel viel, ook als er geen regen was

AANRAKING

voorspeld. Hoe verleidelijk het ook was om een paraplu te kopen om droog te blijven, Mia hoefde nog maar een paar stratenblokken te lopen. Het regende niet hard genoeg om vijf dollar uit te geven. Ze had haar oude paraplu van huis kunnen meenemen, maar Mia hield er niet van om extra dingen mee te sjouwen.

Ze liep zo snel ze kon met haar zware tas de hoek om van West 4th Street. De Bobst Library was al in zicht toen het flink begon te regenen. Shit, ze had die paraplu toch moeten kopen! Terwijl ze zichzelf mentaal een schop verkocht, begon Mia te rennen – of nou ja, joggen, want echt hard ging het niet met die zware rugtas. De regen striemde haar gezicht alsof het kogels van water waren. Haar haar kreeg het op de een of andere manier voor elkaar om uit haar staart te ontsnappen en in haar gezicht terecht te komen, waardoor ze bijna niks meer kon zien. Er snelden mensen langs haar heen, gehaast om de regen te ontvluchten, en Mia werd van links en rechts geduwd door voetgangers die verblind waren door de hevige regen en door de paraplu's die geluksvogels hadden opgestoken. Op momenten als dit was het een groot nadeel om één meter zestig te zijn en rond de vijfenveertig kilo te wegen. Een grote man passeerde haar. Zijn elleboog botste tegen haar schouder en Mia struikelde omdat haar voet vast kwam te zitten in een scheur in de stoep. Ze werd voorover gelanceerd en wist zichzelf op te vangen met haar platte handen op de natte stoep, maar alsnog gleed ze een paar centimeter over de ruwe stenen ondergrond.

Plotseling werd ze door een paar sterke handen van de grond getild alsof ze niets woog, en ze werd overeind

ANNA ZAIRES

gezet onder een grote paraplu die de man boven hen beiden vasthield.

Ze voelde zich alsof ze een smerige verzopen kat was. Mia probeerde haar doorweekte haar uit haar gezicht te vegen met de rug van een van haar geschaafde handen en knipperde ondertussen het laatste beetje regen uit haar ogen. Haar neus besloot op dat moment een bijdrage te leveren aan de complete afgang door een ontzettende nies over haar redder in nood uit te storten.

‘O mijn god, het spijt me zo!’ verontschuldigde Mia zich. Ze schaamde zich dood. Haar zicht was nog steeds wazig doordat het water uit haar haar over haar gezicht stroomde en ze probeerde haar neus af te vegen met een natte mouw om te voorkomen dat ze nog eens zou niezen. ‘Het spijt me zo verschrikkelijk. Het was echt niet de bedoeling om over je heen te niezen.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, Mia. Je bent duidelijk koud en nat geworden. En je bent gewond geraakt. Mag ik je handen zien?’

Dit kon niet waar zijn. Ze was op slag haar ongemak vergeten. Het enige wat Mia kon doen terwijl Korum haar handen met de palmen naar boven omhoogbracht en haar schaafwonden bekeek, was hem vol ongeloof aanstaren. Zijn grote handen voelden ongelooflijk zacht aan op haar huid, ook al hielden ze haar in een stevige grip. Hoewel ze tot op het bot was natgeregend in het gure aprilweer, voelde Mia zich alsof de vlammen haar uitsloegen. Zijn aanraking bracht een hittegolf teweeg die door haar lichaam raasde.

‘Die verwondingen kun je het beste meteen laten behandelen. Als je niet uitkijkt, kun je er littekens aan overhouden. Kom maar met me mee, dan zorgen we dat

AANRAKING

het in orde komt.' Korum liet haar polsen los en sloeg een beschermende arm om haar middel om haar terug in de richting van Broadway te begeleiden.

'Wacht even, wat...' Mia probeerde weer bij zinnen te komen. 'Wat doe je hier? Waar breng je me naartoe?' Het gevaar van deze situatie begon tot haar door te dringen, en ze huiverde door de combinatie van kou en angst.

'Je hebt het overduidelijk ijskoud. Ik zorg eerst dat je uit de regen komt en dan praten we wel.' Zijn toon liet geen ruimte voor tegenwerpingen.

Mia keek wanhopig in het rond, maar het enige wat ze zag waren mensen die zich haastten om uit de regen te komen en die geen oog hadden voor wat er om hen heen gebeurde. In dit soort weer zou er midden op straat een moord gepleegd kunnen worden zonder dat iemand het doorhad, dus de kans was nihil dat haar moeilijkheden iemand zouden opvallen. Korums arm voelde als een stalen band om haar middel – er was geen beweging in te krijgen – en Mia kon niet anders dan hem volgen in welke richting hij haar dan ook leidde.

'Wacht, alsjeblieft. Ik kan echt niet met je mee,' protesteerde Mia bibberig. Het was een laatste strohalm, maar ze flapte er toch maar uit: 'Ik moet een verslag schrijven!'

'O, echt? En jij denkt dat dat gaat lukken zoals je er nu aan toe bent?' Het sarcasme droop van zijn stem en Korum wierp een geringschattende blik op haar, met name op haar druipende haar en geschaafde handen. 'Je bent gewond en je gaat zeer waarschijnlijk een longontsteking oplopen, met dat nietige immuunsysteem van je.'

ANNA ZAIRES

Zoals al eerder was gebeurd, lukte het hem opnieuw om haar nekharen overeind te laten staan. Hoe durfde hij haar nietig te noemen! Mia liep rood aan. ‘Sorry hoor, maar er is niks mis met mijn immuunsysteem. Niemand krijgt tegenwoordig nog een longontsteking van een beetje regen. En trouwens, wat kan het jou schelen? Wat, ben je me hier eigenlijk aan het stalken?’

‘Inderdaad,’ zei hij gladjes en nonchalant.

Mia’s woede bekoelde onmiddellijk weer en maakte plaats voor angst. Ze slikte om wat vocht in haar plotseling droge keel te krijgen en kon maar één woord uitbrengen. ‘W-waarom?’

‘Ah, kijk aan.’ Er stond een zwarte limousine op de kruising van West 4th en Broadway. Toen ze kwamen aanlopen gingen de deuren automatisch open, en het crèmekleurige pluche interieur kwam tevoorschijn. Mia’s hart zat in haar keel. Ze ging echt niet in een vreemde auto stappen met een K die had toegegeven dat hij haar stalkte.

Ze bleef stilstaan en stond op het punt te gaan gillen.

‘Mia. Stap. In. De. Auto.’ Zijn woorden raakten haar als zweepslagen. Hij zag er boos uit – zijn ogen werden met de seconde geler. Zijn anders zo sensuele mond scheen haar ineens wreed toe, een dunne lijn. ‘Ik wil het niet nog een keer hoeven zeggen.’

Trillend als een rietje deed Mia wat hij zei. O god, ze wilde dit alleen maar overleven, wat de K ook voor haar in gedachten had. Alle horrorverhalen over de Krinar die ze ooit had gehoord schoten haar ineens te binnen, ieder beeld uit de vreselijke gevechten die hadden plaatsgevonden tijdens de Great Panic. Ze onderdrukte een snik en keek toe

AANRAKING

hoe Korum in de limousine stapte en de paraplu dichtklapte. De portieren gleden dicht.

Korum drukte op de knop voor de intercom. ‘Roger, wil je ons naar mijn huis brengen?’ Hij leek een heel stuk kalmer. Zijn ogen hadden weer de goudbruine kleur die ze kende.

‘Natuurlijk, meneer,’ zei de chauffeur aan de andere kant van het scherm dat hem aan het oog onttrok.

Roger? Dat was een menselijke naam, dacht Mia in haar wanhoop. Misschien kon hij haar helpen, de politie voor haar bellen of zoiets. Maar ja, wat kon de politie doen? Zij konden geen K arresteren. Voor zover Mia wist, stonden de K buiten de menselijke wet. Hij kon zo’n beetje met haar doen wat hij wilde en niemand zou hem tegenhouden. Mia voelde de tranen over haar natgeregende gezicht lopen terwijl ze dacht aan het verdriet van haar ouders als ze zouden horen dat hun dochter vermist was.

‘Wat? Ben je aan het janken?’ Korums stem was vol ongeloof. ‘Wat ben je, een kleuter?’ Hij strekte zijn handen naar haar uit en sloeg ze om haar bovenarmen zodat hij haar dichterbij naar zich toe kon trekken en recht kon aankijken. Zijn aanraking maakte Mia nog heviger aan het trillen en er kwamen gierende uithalen uit haar keel.

‘Stil maar. Hier is geen reden voor. Sst...’ Ineens zat Mia op zijn schoot, met haar gezicht tegen zijn brede borstkas gedrukt. Ze snikte nog steeds na en registreerde vaag de prettige geur van frisgewassen kleding en warme mannenhuid, terwijl zijn hand een sussende cirkelbeweging maakte over haar rug. Hij behandelde haar echt als een kleuter die jankt om een knuffel, dacht ze semi-hysterisch. Vreemd genoeg deed het haar goed. Mia voelde haar angst

ANNA ZAIRES

wegebden terwijl hij haar zachtjes in die stevige armen vasthield. Ervoor in de plaats kwamen een groeiend gevoel van alertheid en een warmte ergens diep in haar binnenste. Adrenaline was een katalysator voor aantrekkingskracht, realiseerde ze zich met een soort afstand van de hele situatie – dat herinnerde ze zich uit een van haar psychologielessen.

Ze bleef op zijn schoot zitten, maar het lukte haar om genoeg afstand te nemen om naar zijn gezicht te kijken. Van dichtbij was zijn schoonheid nog opmerkelijker. Zijn huid had een warme gouden kleur – een paar tinten donkerder dan die van Jessie – en was perfect gaaf, met een gezonde gloed. Die ongelooflijk lichte ogen van hem werden omkranst door dikke, zwarte wimpers, en ook zijn strakke, rechte wenkbrauwen waren donker.

‘Ga je me iets aandoen?’ De vraag was eruit voor ze zich kon bedenken.

Haar ontvoerder liet een verrassend menselijke zucht horen; hij klonk uitgeput. ‘Mia, luister. Ik heb geen kwaad in de zin, oké?’ Hij keek haar strak aan en Mia kon niet wegstaren, gebiologeerd als ze was door de gele vlekjes in zijn irissen. ‘Het enige wat ik wilde, was je uit de regen halen en je verwondingen behandelen. Ik neem je mee naar mijn appartement omdat het vlakbij is en omdat ik daar medische hulp kan verlenen en schone kleren voor je heb. Het was echt niet mijn bedoeling om je angst aan te jagen, en al helemaal niet om je in alle staten te krijgen.’

‘Maar je zei... Je zei dat je me stalkte!’ Mia staarde hem verward aan.

‘Ja. Omdat je in het park mijn interesse wekte en ik je nog eens wilde zien. Niet omdat ik je pijn wil doen.’ Hij

AANRAKING

wreef nu zachtjes op en neer over haar bovenarmen alsof hij een schrikkerig paard probeerde te kalmeren.

Er trok een golf warmte door haar lijf toen hij dat zei. Bedoelde hij dat hij zich tot haar aangetrokken voelde? Haar hartslag versnelde weer, maar nu om een andere reden.

Er was nog iets waarover ze opheldering wilde. ‘Je dwong me in de auto te stappen...’

‘Omdat je koppig was en niet logisch nadacht. Je was natgeregend en had het koud. Ik wilde geen tijd verspillen met discussiëren in de regen terwijl er een warme auto klaarstond.’ Als hij het zo stelde, klonk zijn handelen als een goede daad.

‘Hier.’ Hij haalde ergens een tissue vandaan en depte voorzichtig de laatste tranen van haar gezicht. Daarna gaf hij haar nog een zakdoekje om haar neus af te vegen, en hij keek vermaakt toe hoe ze probeerde zo ingetogen mogelijk te snuiten. ‘Voel je je nu beter?’

Ja, vreemd genoeg. Misschien loog hij tegen haar, maar waarom zou hij? Hij kon toch met haar doen wat hij wilde, dus waarom zou hij dan moeite doen om haar angst te bezweren? Nu ze zich niet meer zo bang voelde, was Mia ineens doodop van de emotionele achtbaan. Alsof hij dat aanvoelde, trok Korum haar dichterbij tegen zich aan, met haar gezicht weer zachtjes tegen zijn borst gedrukt. Mia protesteerde niet. Op de een of andere manier voelde ze zich hier, op zijn schoot, met zijn fijne geur en zijn lichaamswarmte om haar heen, beter dan ze zich in lange tijd had gevoeld.

'Daar zijn we dan. Mijn nederige stulpje.'

Mia staarde vol bewondering om zich heen. Haar blik bleef hangen op de wandhoge ramen die uitkeken over de Hudson, de glimmende houten vloer en de luxueuze crèmekleurige meubels. Een paar moderne kunstwerken aan de muur en weelderige planten bij de ramen zorgden voor smaakvolle kleuraccenten. Het was het mooiste appartement dat ze ooit had gezien. En het zag er volkomen menselijk uit.

'Woon je hier?' vroeg ze verbaasd.

'Alleen als ik in New York ben.'

Korum hing zijn trenchcoat in de kast bij de deur. Het leek zo'n simpele, alledaagse handeling, maar zijn bewegingen waren te vloeiend om menselijk te zijn. Nu droeg hij alleen nog een blauw T-shirt en een spijkerbroek. De kleding viel perfect om zijn slanke, krachtige lichaam. Mia slikte toen ze besepte dat het geweldige appartement

AANRAKING

verbleekte bij het prachtige wezen dat er klaarblijkelijk in woonde.

Hoe kon hij dit betalen? Waren alle K steenrijk? Nadat de limousine had geparkeerd in de garage van een gloednieuw luxe, torenhoog appartementengebouw in TriBeCa, was Mia's verbazing nog verder gestegen toen ze naar een privélift geleid werd die hen direct naar het penthouse bracht. Het appartement zag er gigantisch uit, zeker naar de begrippen van Manhattan. Besloeg het de hele bovenste verdieping van dit gebouw?

‘Ja, de hele verdieping bestaat uit één appartement.’

Mia bloosde in het besef dat ze die vraag hardop had gesteld. ‘Eh... je woont hier mooi.’

‘Dank je. Kom, ga zitten.’ Hij leidde haar naar een zachte leren bank – crèmekleurig, uiteraard. ‘Laat me je handen zien.’

Mia stak aarzelend haar handen naar voren, zich afvragend wat hij van plan was. Zou hij zijn bloed gebruiken om haar wonden te genezen zoals vampiers in moderne romans deden?

In plaats van in zijn handpalm te snijden of iets anders vampierlijks te doen, bracht Korum een dun zilveren dingetje naar haar rechterhand. Het had het formaat van een oude plastic creditcard en zag er geheel ongevaarlijk uit. Nou ja, totdat het een zacht rood licht over haar hand begon uit te stralen. Het deed geen pijn; ze voelde alleen een prettige, warme sensatie op de plaats waar het licht haar beschadigde huid raakte. Terwijl Mia toekeek, begonnen haar schaafwonden te vervagen en verdwijnen, als potloodstrepen die werden uitgegumd. Binnen twee minuten was haar hand volledig geneest, alsof er nooit

ANNA ZAIRES

wonden op hadden gezeten. Mia raakte met haar vingers voorzichtig het behandelde gebied aan. Het deed geen enkele pijn.

‘Wow. Dat is ongelooflijk.’ Mia ademde met een zucht uit, terwijl ze zich niet eens had gerealiseerd dat ze haar adem had ingehouden. Ze had natuurlijk wel geweten dat de K op technologisch vlak veel verder waren dan zij, maar met eigen ogen een wonder aanschouwen was toch best heftig.

Korum herhaalde het proces bij haar andere hand. Haar beide handpalmen waren nu genezen, zonder nog een spoortje van de verwondingen.

‘Eh... dank je wel.’ Mia wist niet echt wat ze moest zeggen. Kwam dit voor een K op hetzelfde neer als een pleister plakken, of had hij zojuist een ingewikkelde medische handeling uitgevoerd? Moest ze hem hiervoor betalen? En zo ja, zou hij genoeg nemen met een vergoeding door haar studentenzorgverzekering?

Stop met die belachelijke gedachten, Mia!

‘Graag gedaan,’ zei hij zacht. Hij had nog steeds haar linkerhand losjes vast. ‘Laten we nu wat droge kleren voor je pakken.’

Mia's hoofd schoot omhoog, vol angstig ongelooft. Hij kon toch niet bedoelen dat...

Voor ze de kans kreeg om iets te zeggen, liet Korum een vermoeide zucht horen. ‘Mia, toen ik zei dat ik geen kwaad in de zin had, meende ik dat. Ook verkrachting schaar ik onder kwaad, voor het geval je je afvroeg of onze culturen op dat vlak verschilden. Dus je kunt wat ontspannen, je hoeft niet zo te schrikken van ieder woord dat ik zeg.’